

Pondelok 4. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 4.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Boh sa
vtelil pre všetkých; Ježiš nás
oslobodzuje od hriechu; nájsť
silu vo svätej spovedi.

03.02.2025

JEŽIŠA sa dotýka bolestí chorých
alebo trápenie posadnutých a rýchlo
ponúka svoje milosrdenstvo. V
dnešnom evanjeliu Pán uzdravuje
muža, ktorý trpel medzi hrobmi,
posadnutý množstvom démonov, v

oblasti Geraza. Bola to oblasť obývaná pohanmi gréckeho a sýrskeho pôvodu. Preto neprekvapuje prítomnosť obrovského stáda svíň, ktorých chov a jedenie bolo Židom zakázané. Ježiš vyhnal démonov, ktorí trápiť tohto človeka, a dovolil im zostať v prasatách, ktorých bolo asi dvetisíc; tie potom „zbehli po svahu do mora“ (Mk 5, 13).

Táto pôsobivá epizóda okrem toho, že ukazuje Ježišovu moc, jasne ukazuje, že jeho poslanie je univerzálne a vzťahuje sa na všetky národy. Pre Boha nie sú cudzinci. Na konci tejto scény sa muž pokúsil nastúpiť do loďky, aby zostal s Ježišom natrvalo, ale Pán mu povedal: „Choď domov k svojim a zvestuj im, aké veľké veci ti urobil Pán a ako sa nad tebou zmiľoval“ (Mk 5, 19). Jeho poslaním malo byť ohlasovanie, že Božie milosrdenstvo sa vylialo aj na pohanov, ktorí tam

žili. „On odišiel a začal v Dekapole rozhlasovať, aké veľké veci mu urobil Ježiš. A všetci sa čudovali“ (Mk 5, 20).

Boh sa vtelil pre všetkých mužov a ženy. Pohnutý týmto presvedčením svätý Josemaría zdôraznil, že „tí, čo našli Krista, sa nemôžu uzavrieť do svojho okruhu: bolo by smutné takéto obmedzovanie sa! Musia sa otvoriť ako vejár, aby sa dostali ku všetkým dušiam“^[1]. Muž z úryvku evanjelia, ktorého Ježiš uzdravil, vzbudzoval obdiv u tých, ktorí počúvali jeho posolstvo milosrdenstva: je to dobré zhrnutie poslania kresťanov.

EVANJELISTI zdôrazňujú Ježišovu moc nad démonmi, ktorých vyháňa „Božím prstom“ (Lk 11, 20). Pri tejto príležitosti sa opisuje, ako zlý zničil život tohto človeka. Svätý Marek

nám dáva pochopiť jeho situáciu pomocou detailov, ktoré jeho nešťastie ešte viac oživujú: „Býval v hroboch a nik ho už nemohol zviazať ani reťazami. (...) A stále, v noci i vo dne bol v hroboch a na vrchoch, kričal a tľkol sa kameňmi“ (Mk 5, 3-5). Jeho nešťastie je názorným a silným zobrazením straty dôstojnosti, ku ktorej nás môže priviesť hriech: osamelosť, otroctvo, ba aj hnev voči sebe samému.

Keď posadnutý z diaľky spoznal Ježiša, vyšiel na cestu, „pribehol, poklonil sa mu“ (Mk 5, 6). Sme svedkami nezvyčajného rozhovoru medzi Ježišom a démonom, ktorý sa končí týmito oslobodzujúcimi slovami: „Nečistý duch, vyjdi z tohto človeka!“ (Mk 5, 8). Posadnutý žil pripútaný k vlastnej beznádeji a odcudzený od spoločenstva. Pánove slová ho oslobodzujú od najhlbšieho zla, od všetkého, čo ho oddeľuje od Boha a bráni mu v šťastí.

„Oslobodenie posadnutého démonom nadobúda širší význam ako len fyzické uzdravenie, pretože fyzické zlo súvisí s vnútorným zlom. Choroba, z ktorej Ježiš vyslobodzuje, je predovšetkým choroba hriechu“^[2].

To robí Pán s každým z nás, keď k nemu prichádzame. „Pane — opakuj to so skrúšeným srdcom —, nech ťa už viac neurážam! Neľakaj sa však, keď pocítiš príťaž úbohého tela a ľudských vášní: bolo by hlúpe a naivne detské, keby si sa len teraz dozvedel, že *to* existuje. Tvoja bieda nie je prekážkou, ale podnetom, aby si sa užšie spojil s Bohom, aby si ho vytrvalo hľadal, pretože On nás očisťuje“^[3].

ZÁZRAKY často vyvolávajú rôzne reakcie: popri ľuďoch, ktorých viera sa posilňuje, nájdeme aj takých, ktorí

sa zdráhajú uveriť. Niektorí susedia z Gerazy videli posadnutého muža „ako sedí oblečený a je pri zdravom rozume, a schytila ich hrôza“, preto požiadali Ježiša, aby „odišiel z ich kraja“ (Mk 5, 15-17). Namiesto súcitu s mužom v hrobe Gerazejčania vypočítali ekonomickú stratu utopených svíň. Hľadeli výlučne na svoje vlastné blaho. Ježiš sa pre nich stal nepochopiteľným, a tak Ho požiadali, aby odišiel, a odohnali jeho milosrdenstvo.

Určité odmietnutie Boha je vždy podstatou hriechu, veľkých aj malých previnení. Keď sa modlíme modlitbu Pána podľa Ježišovej rady, prosíme Boha, aby nás uchránil pred upadnutím do pokušenia a aby nás zbavil zla, pretože všetci sme vystavení nástrahám Zlého. Nikto z nás sa v tomto boji nemôže považovať za niekoho, koho by sa to netýkalo. A prvou vecou, aby sme sa nenechali strhnúť zlom, je rozpoznať

zlo bez strachu. Keď pocítíme túto vnútornú krehkosť, pokorne budeme prosiť Boha o silu, ktorú potrebujeme.

Blahoslavený Alvaro del Portillo kázal: „Všetci máme na dosah ruky prostriedky na prekonanie hriechu a rast v láske k Bohu. Týmito prostriedkami sú sviatosti“. A s odkazom na sviatosť pokánia sa pýtal: „Uznávam svoje hriechy bez toho, aby som ich skrýval alebo zatajoval, a vyznávam ich kňazovi, ktorý ma počúva v mene Pána? Som pripravený bojovať, aby Boh, náš Pán, mohol kraľovať v mojej duši? Odháňam od seba blízke príležitosti hriechu?“^[4]. Aby sme sa neuzatvárali pred Božím milosrdenstvom ani v malých každodenných detailoch, môžeme sa obrátiť k útočisku Nepoškvrnenej Panny Márie. Pri jej kontemplácii sa učíme radosti, ktorá pramení z „áno“, ktoré neustále

vyslovovala tvárou v tvár Božím plánom.

[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 193.

[2] Svätý Ján Pavol II, *Katechéza*, 25-VIII-1999.

[3] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 134.

[4] Blahoslavený Álvaro del Portillo, *Homília*, 8-XII-1979.

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/article/pondelok-4-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/> (20.04.2025)